

ת"פ 16500/06/19 - מדינת ישראל נגד אחמד באזיאן

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

21 אוקטובר
2020

ת"פ 16500-06-19 מדינת ישראל נ' באזיאן(עציר)

לפני כבוד השופט יואל עדן
המאשימה:
מדינת ישראל

נגד
הנאשם:
אחמד באזיאן (עציר)

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד יואב קישון

ב"כ הנאשם עו"ד נתי לגמי ועו"ד נמרוד אבירם

גזר דין

האישום

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן (כא/2), בעבירה של הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין. על פי כתב האישום המתוקן, במועד הרלבנטי לכתב האישום התארח מתנאל בן ארויה (להלן: "המנוח") יחד עם חברתו - עדן ג'ורנו (להלן: "עדן") בחדר, בבית אורן באילת (להלן: "החדר" ו- "בית אורן"). בין המנוח ועדן לבין הנאשם היכרות מוקדמת על רקע העובדה כי במועד הרלבנטי לכתב האישום הנאשם עצמו התגורר ביחידת דיור (להלן: "יחידת הדיור") בבית אורן באותה הקומה בה התארחו המנוח ועדן. בתאריך 24.4.19 בשעה 16:38 או בסמוך לכך נפגש הנאשם עם עדן במבואה בסמוך למעלית. במפגש אקראי זה, התפתח עימות מילולי קולני שבו, בין היתר, קיללה עדן את הנאשם. העימות המילולי התרחש, כשהנאשם עמד בפתח המעלית ובהמשך נכנס לתוכה, ועדן התקדמה ממבואת המעלית (להלן: "המבואה") לאורך המסדרון, בדרכה אל החדר, ובעומדה בכניסה אל החדר שדלתו הייתה פתוחה. המנוח, ששמע את העימות המילולי, יצא מהחדר אל המסדרון לעבר המעלית, כשבידו השמאלית מוסלקת סכין יפנית בצבע צהוב (להלן: "הסכין"). הנאשם עצר את סגירת דלת המעלית ויצא מתוכה לעבר המסדרון, כשידיו פתוחות לרווחה לצדי גופו, תוך שהוא אומר לעדן, כחלק מהעימות המילולי "בואי תביאי חיבוק" או משפט בדומה לכך.

בשלב זה נעמדו המנוח והנאשם זה מול זה בפינת מבואת המעלית. עדן התקרבה אליהם ונעמדה מאחורי המנוח. לאחר דין ודברים קצר בין המנוח לנאשם, המתייחס לחיבוק שביקש הנאשם מעדן, העביר המנוח מאחורי גבו את הסכין מידו השמאלית אל ידו הימנית וחתך את הנאשם בפניו ובצווארו, בצידם השמאלי, וגרם לו לשני חתכים בפנים ושני חתכים בצוואר, בעקבותיהם הורדם והונשם והוסק במסוק לבית החולים סורוקה.

הנאשם נסוג בריצה, תחילה רץ לכיוון חדרו, נמלך בדעתו, בלם את ריצתו וחזר למבואת המרפסת שמול מבואת המעלית. שם נטל הנאשם בידו חלוקי נחל מאחת משתי האדניות שבמקום (להלן: "**אבנים**") והתייצב עימן מול המנוח, שהתקדם גם הוא לעבר הנאשם. בעומדם כך, במרחק של כמטר זה מזה, איימו הנאשם והמנוח זה על זה, הנאשם באמצעות אבן והמנוח באמצעות סכין, במעמד זה, ניסה המנוח שוב לפגוע בנאשם עם הסכין.

הנאשם התרחק שני צעדים לאחור ויידה את האבנים במנוח. המנוח, שחשש להיפגע מהאבנים, נסוג לאחור במסדרון בעקבות עדן, שנמלטה חזרה לתוך החדר. הנאשם ניצל נסיגת המנוח, בכדי להצטייד פעם אחר פעם באבנים נוספות מהאדנית ויידה אותן בכוח במנוח ולעברו.

לפחות שתיים מהאבנים שיידה הנאשם, ממרחק של כ- 3 מטרים פגעו ישירות בגופו של המנוח בפלג גופו העליון, באזור הבטן והצלעות. המנוח השלים נסיגתו לתוך החדר בעקבות עדן והם נעלו אחריהם את דלת החדר העשויה מעץ (להלן: "**הדלת**") בתוך החדר נכנסו המנוח ועדן אל חדר השינה.

הנאשם, מתוך כעסו על המנוח על שחתך אותו בפניו, פנה אל החדר, תוך שהוא מלקט מרצפת המסדרון, את האבנים אותן יידה רגע קודם במנוח. עם הגיעו אל החדר ניסה הנאשם ללא הצלחה לפתוח את הדלת הנעולה בשתי בעיטות. בכאבו, בזעמו ובתסכולו שהדלת הנעולה מונעת ממנו להגיע אל המנוח, יידה הנאשם אבן בדלת הסגורה וזעק אל מולה.

הנאשם בנחישותו להיכנס לתוך החדר ולהתקוטט עם המנוח בעט שוב ושוב בדלת החדר הנעולה. בבעיטה הרביעית פרץ הנאשם את הדלת ורץ פנימה אל תוך החדר כשבידיו האבנים שליקט.

בתוך החדר, בנסיבות שאינן ברורות, נדקר המנוח בעודו אוחז בסכין, שתי דקירות בחזה מצד שמאל (להלן: "**הדקירות בחזה**") ודקירה אחת בגב בצד שמאל (להלן: "**הדקירה בגב**"). הדקירות בחזה חדרו לליבו של המנוח.

לאחר הדברים האלה, אחזו הנאשם והמנוח זה בזה על מפתן הדלת באופן שבו הנאשם מונע מהמנוח לעשות שימוש בסכין שהמנוח אוחז בידו הימנית. עדן קראה למליק בסיט, דייר בבית אורן (להלן: "**מליק**") שקרב מהמסדרון לדלת "**בוא תפריד ביניהם**". עדן מתוך החדר ומליק מהמסדרון ניסו ללא הצלחה להפריד בין המנוח לבין הנאשם.

בעומדו לידם אמר הנאשם למליק שיוציא את הסכין מידי המנוח, והמנוח אמר למליק שלא יגע בה. מליק אמר לנאשם שיעזוב את המנוח, אבל הנאשם סרב והשיב לו "**הוא פתח לי את הפנים**". ניסיונה של עדן להפריד בין הנאשם למנוח כלל גם סטירות בפניו של הנאשם. משחזר מליק למבואה היכה הנאשם את המנוח באגרופים בפלג גופו העליון.

בשלב זה, הנאשם חבט עם אגרופים בראשו ובפלג גופו העליון של המנוח ושניהם נפלו על רצפת המסדרון. ברצפת המסדרון לפתו הנאשם והמנוח זה את זה כאשר הנאשם היה מעל המנוח. עדן ניסתה למשוך את הנאשם ברגלו מעל המנוח.

עדן צעקה אל חלק מהדיירים בבית אורן שהתקבצו במסדרון במבואת המעלית וצפו במאבק שבין הנאשם לבין המנוח שיתערבו. היא ניגשה אליהם ואמרה **"תעזרו לי תפרידו ביניהם, יש סכין"** או מילים בדומה לכך. עיקר פנייתה הייתה אל יוסף מוסא (להלן: **"יוסף"**): **"נו תעשה משהו, תפריד ביניהם, אתה נראה גבר"**. משלא מיהרו הנוכחים במבואה להתערב, ירדה עדן במעלית להזעיק עזרה.

בשלב זה התקרבו חלק מהנוכחים במבואה, ביניהם יוסף ונור אלאדין (להלן: **"נור"**) אל המנוח והנאשם. הנאשם צעק לעברם שייקחו למנוח את הסכין וחזר על כך כשצעק ליוסף שהיה בראש המתקרבים: **"קח ממנו את הסכין תראה מה הוא עשה לי"**. יוסף ונור ביקשו מהמנוח שיסחרר את הסכין, נור גם אמר למנוח ולנאשם שהמשטרה כבר בדרך. המנוח אף שהיה באפיסת כוחות השיב: **"שהוא יקום קודם ואני אשחרר"**.

הנאשם לא קם מעל המנוח והמנוח לא שיחרר את הסכין. יוסף במקביל לפעולת נור שהרים רגלו מעל ראשו של המנוח, פתח את אצבעות ידו של המנוח שאחזו בסכין ולקח את הסכין. לאחר חילוץ הסכין מהמנוח התרחקו יוסף ונור והאחרים חזרה למבואה.

הנאשם חרף אמירות המנוח **"הורדתי את הסכין, הורדתי את הסכין, מבטיח הורדתי את הסכין"**, שיחרר עצמו מהמנוח והיכה אותו בפלג גופו העליון של המנוח ובפניו, באגרופים, בשתי בעיטות לראשו ושוב אגרופים בפניו, תוך שהוא מתיישב על המנוח ורוכן בעמידה מעליו.

לאחר מכן הנאשם נעמד מאחורי גבו והחל לחנוק אותו. הנאשם הרפה מחניקתו את המנוח והחל ללכת לכיוון המבואה, רק בהתערבותה של עדן שחזרה למקום צרחה על הנאשם שוב ושוב **"מספיק", "לא"** ו- **"תפסיק"** ואף סטרה על ראשו. הרפיית החניקה לוותה במכה ששילח הנאשם בידו לעבר עדן.

הנאשם, מהמרפסת שמול המבואה, נטל כיסא שעשוי כולו מתכת ורק מושבו עשוי עץ ומרופד (להלן: **"הכיסא"**) והחל לצעוד לעבר המנוח. אחמד קאק מדיירי בית אורן (להלן: **"אחמד"**) עצר תחילה את הנאשם לקח מידיו את הכיסא ודחף אותו לכיוון המרפסת שמול המבואה. אחמד אמר לנאשם מספר פעמים בערבית שיעזוב את המנוח ושלא ירביץ לו עם הכיסא.

הנאשם בתגובה דחף את אחמד, סטר לו בפניו ואמר לו **"עזוב, שחרר אותי, תראה מה עשה לי בפנים"**, **"תעזוב אותי בחייאט רבאק הוא פתח לי את הפנים"** או מילים בדומה לכך. גם ליוסף שאמר לנאשם **"בשביל מה אתה דוחף אותו"** (את אחמד) השיב הנאשם: **"תראה איך אני נראה, תראה מה שעשה לי, תראה את הפנים שלי"**. אחמד שפחד שהנאשם יתקוף גם אותו, לא המשיך למנוע מהנאשם לחזור עם הכיסא אל המנוח.

הנאשם התקרב אל המנוח שהיה מוטל על רצפת המסדרון כשהכיסא בידו, אך עדן עצרה את הנאשם ולקחה את הכיסא מידיו, תוך שבמקביל היא מדברת בטלפון עם כוחות ההצלה.

הנאשם התקרב אל המנוח על מנת להמשיך להכותו, אך עדן מנעה זאת ממנו. בשלב זה הנאשם ביקש מעדן להביא מים למנוח שביקש זאת וניצל התרחקותה של עדן מהמנוח כדי לתפוס שוב את הכיסא והטיח אותו בעוצמה במנוח, בכיוון פלג גופו העליון, ממרחק קצר, כל זאת כאשר המנוח מוטל שרוע על הרצפה. מעוצמת חבטת הכיסא במנוח, נשבר הכיסא, רגל המתכת ניתקה ממקומה ומושב הכיסא עף ממנו על רצפת המסדרון (להלן: **"מושב הכיסא"**). הנאשם ניסה להמשיך ולהכות באמצעות הכיסא את המנוח, אך עדן ששבה מהחדר למקום מנעה זאת מהנאשם.

הנאשם לא הסתפק בכל אלה, חזר אל המבואה כדי לחפש עם מה עוד יכול הוא להכות את המנוח. הנאשם למרות תחנוניה של עדן שהלכה אחרי הנאשם ואמרה לו "**לא, לא, לא**", הצטייד באבנים נוספות, הדף את עדן מדרכו, שב אל המנוח וממרחק קצר יידה במנוח עוד שתי אבנים שפגעו במנוח.

מיד לאחר פגיעות האבנים במנוח, נטל הנאשם את מושב הכיסא שהתפרק, והתקרב אל המנוח כדי להכותו באמצעותו. עדן בניסיונה למנוע זאת מהנאשם, נכנסה בינו לבין המנוח כשהכיסא השבור עדיין בידה, וספגה בראשה את מושב הכיסא שהטיח הנאשם לעבר המנוח.

בעיתוי זה לקח הנאשם מידה של עדן את הכיסא השבור בניסיון לשוב ולהכות באמצעותו את המנוח. עדן שגוננה על המנוח בגופה, מנעה זאת ממנו והנאשם העיף את הכיסא מעל לראשה של עדן.

בשלב זה, בשעה 16:47 או בסמוך, הגיעו למקום כוחות המשטרה שהוזעקו על ידי מספר דיירים מבית אורן ועובד המקום, ומיד לאחריהם צוות מד"א.

בתוך האמבולנס בדרך לבית החולים יוספטל, הידרדר מצב המנוח וניזקק לפעולות החייאה.

כתוצאה ממעשי האלימות שנקט הנאשם כלפי המנוח נגרמו למנוח החבלות הבאות: 3 פצעי חתך בברך השמאלית, פצע חתך זעיר באמה השמאלית, פצע חתך באפרכסת השמאלית, שפכי דם תת עוריים במצח, בזוויות העפעפיים מימין ובשרירי הרקה, פצעי שפשוף באפרכסת השמאלית, פצעי קרע בריריות השפתיים, פצעי שפשוף ופצע שריטה בצוואר, בגו ובגפיים, פצע שפשוף בצורה טבעתית באמה השמאלית.

מעשי האלימות שבוצעו על ידי הנאשם כלפי המנוח לאחר צאתם של הנאשם והמנוח מהחדר גרמו למותו של המנוח.

הנאשם במעשיו הנ"ל, היה שווה נפש לאפשרות גרימת מותו של המנוח וגרם באדישות למותו של המנוח.

הסדר הטיעון

2. הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון.

על פי ההסדר, הוסכם בין הצדדים כי המאשימה תטען להטלת מאסר בפועל למשך 9 שנים, מאסר מותנה וקנס, וההגנה חופשיה בטיעוניה לעונש.

בהמשך הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר גם ביחס לפיצוי, כך שהנאשם ישלם למשפחת המנוח פיצוי מוסכם בסך 30,000 ₪.

על פי סעיף 4 להסדר הטיעון בכתב אשר הוגש: "**בתיאור האירועים שבגינם מורשע הנאשם, לא יחרגו הצדדים מהעובדות שבכתב האישום המתוקן - לא יסתרו אותן ולא יוסיפו עליהן**".

גם ללא הוראת סעיף 4 להסדר הטיעון, מובן כי על פי החוק והפסיקה אין צד רשאי להביא טיעון שמוסיף או גורע מנסיבות ביצוע העבירה.

בדין לראיות וטיעונים לעונש הועלו על ידי ההגנה, שוב ושוב, טענות החורגות מהאמור בכתב האישום המתוקן, וניתנו בענין זה החלטות. לאור הטיעון החוזר והנשנה של ההגנה להוספה על עובדות כתב האישום המתוקן, ולאור המשקל המצטבר של טענות ההגנה הקשורות לנסיבות ביצוע העבירה, הגיעו הדברים לידי כך שניתנה החלטה לפיה ב"כ הנאשם ישוחחו עם הנאשם ויקבלו החלטה האם הם עומדים על ההסדר.

לאחר הפסקה הודיעו ב"כ הנאשם כי הם שוחחו עם הנאשם והם עומדים על ההודאה בכתב האישום המתוקן, על כל עובדותיו, ואין להם הוספה עליו או שינוי. ההגנה הוסיפה כי הם אינם מתכוונים להוסיף עוד שום טיעון שאינו כתוב בכתב האישום **"ואם ההגנה אמרה או טענה אחרת, ההגנה חוזרת בה"**.

מצאתי לנכון להביא השתלשלות ענינים זו שקיבלה ביטוי בפרוטוקול הדיון מיום 8.9.20, הואיל ולהלן בגזר הדין תהיה התייחסות אך לטיעונים המבוססים על עובדות כתב האישום המתוקן, ולא תהיה התייחסות, ולא ינתן משקל, לטיעון שהובא, ואשר ההגנה לבסוף חזרה ממנו, ביחס לנסיבות נוספות על אלו שבכתב האישום המתוקן והקשורות לביצוע העבירה.

כך גם בראיות לעונש, הוגשה חוות הדעת נ/1, ובשלב מסוים ביקשה ההגנה לגזור ממנה טיעון לגבי נסיבות ביצוע העבירה, ובמצב זה ניתנה החלטה כי נ/1 יוצא מהתיק ויושב להגנה, ולאחר מכן הגנה ביקשה להגיש בשנית את נ/1, וזאת לא בהקשר של נסיבות ביצוע העבירה אלא ביחס לנאשם עצמו, ולאור זאת הותרה הגשת נ/1 בשנית בסייג שהוא לא ישמש ביחס לטענה כלשהי הקשורה לנסיבות ביצוע העבירה.

הראיות לעונש

3. במסגרת הראיות לעונש הוגשו מטעם המאשימה רישומו הפלילי של הנאשם **(ת/1)** ותסקיר נפגע עבירה.

מטעם הנאשם הוגשו - חוות דעת פסיכולוגית מיום 28.7.20 **(נ/1)**, סיכום בדיקת פסיכיאטר מיום 11.6.20 **(נ/2)**, ומכתב ממעסיקו לשעבר של הנאשם מיום 3.9.20 **(נ/3)**.

כאמור, חוות הדעת הפסיכולוגית **(נ/1)** הוגשה בכפוף לכך שלא תשמש ביחס לנסיבות ביצוע העבירה.

מטעם הנאשם העיד בראיות לעונש מר איסמעיל אלעריד - לדבריו הוא מכיר את הנאשם שנים, מהמסעדה שהייתה לנאשם, ולפני שלוש שנים התחתן העד עם דודתו של הנאשם. העד ציין כי הנאשם בחור טוב, עושה את העבודה כמו שצריך, עזר לעד הרבה על חשבון הזמן שלו וגם מבחינה כלכלית **"אני יודע שהיה קם בבוקר עד שמונה תשע בערב, כל הזמן שלו היה עבודה, ומההיכרות שלי איתו בחור זהב וממושמע, אין מה לדבר"**. בחקירה הנגדית השיב העד שהוא לא יודע לגבי עברו הפלילי של הנאשם בעבירות אלימות וגם לא יודע שהשתמש בסמים והוסיף **"אני לא יודע. אין שהכרתי אותו בדיוק זה מה שאמרתי"**.

תסקיר נפגע עבירה

4. הוגש תסקיר נפגע עבירה, בהתייחס למשפחת המנוח, ויפורט אך בחלקו בשל צנעת הפרט. יוער כי תסקיר נפגע העבירה הוגש פעמיים בנוסח כמעט זהה.

מהתסקיר עולה תמונת נזק קשה ומורכבת, ומצב רגשי קשה למשפחת המנוח.

צוין כי משיחות עם בני המשפחה (הורי המנוח ושניים מאחיו) בלט כי כל אחד מהם מגיב בדרך אחרת לאובדן הקשה שחוו, וניכר כי עבור כל אחד מהם מות המנוח שהיה בן הזקונים במשפחה, הוא מטלטל ומציף, והם מתקשים למצוא כוחות להתמודדות עם השבר העצום.

בנוסף לכך, בלט כי עצם אובדנו של יקירם, על הגעגוע העצום ועל הסופיות שבו, מהווה תחום נזק משמעותי עמו מתמודדים כלל בני המשפחה. בני המשפחה תיארו, כל אחד בדרכו, את מאפייני הקשר שלהם עם המנוח קודם למותו, על הפעילויות המשותפות והתחושות שליוו אותם, וניכר כי גם כיום הם מתקשים להפנים ולקבל את העובדה שנהרג באופן כה פתאומי וטראגי. על רקע האמור, בלט כי מות המנוח הוא עבורם כקטיעה של רצף החיים שלהם עצמם, כאשר עבורם דבר לא ישוב להיות כשהיה.

בתסקיר פורטו בהרחבה תחומי הנזק עימם מתמודדים בני המשפחה לאור מות המנוח, המצב הרפואי והנפשי הקשה עמו מתמודדים הורי המנוח, וההשלכות הקשות והפגיעות שנגרמו לבני המשפחה כולם, ועל כל אחד מהם בנפרד.

צוין כי בני המשפחה נושאים תקווה וציפייה כי העונש אשר יוטל על הנאשם ישקף את האובדן העצום, ומבחינתם רק עונש מחמיר ישקף הכרה בכאב ובטלטלה הבלתי נתפסים עמו הם מתמודדים. מנגד תיארו את חווית התסכול וחוסר האונים למול ההכרה כי גם העונש החמור ביותר, לא יהיה בו להשיב לחיים את יקירם המנוח ולבטל את ההשפעות הקשות של מותו על חייהם.

לאור כל האמור, ולאור החשיבות שיש עבורם לאישור ולהכרה שהם אינם אשמים, הומלץ כי יוטל על הנאשם, בין יתר רכיבי הענישה האחרים, פיצוי כספי משמעותי לבני המשפחה, שיהווה עבורם אקט להכרה שלו באובדן הנורא שלהם ולקיימת אחריות על מעשיו.

טענות ב"כ המאשימה

5. ב"כ המאשימה תיאר את עיקרי עובדות כתב האישום, שתחילתן בעימות שהתרחש בין הנאשם לבין בת זוגו של המנוח. בהמשך המנוח ששמע את העימות יצא מהחדר, ולאחר דין ודברים קצר בין המנוח לבין הנאשם, חתך המנוח את הנאשם כשהנאשם מצדו משליך לעברו אבנים.

צוין כי האירוע לא הסתיים בכך, ומכאן והלאה ביצע הנאשם שורת מעשי אלימות חמורים, כאשר הייתה לו האפשרות להפסיק את האירוע, ואולם הנאשם בחר שלא לנצל את נקודת היציאה שהייתה לו, לסיום האירוע, הוא חזר להתקוטט עם המנוח ויידה לעברו אבנים.

ב"כ המאשימה ציין נקודות יציאה נוספות בהן יכול היה הנאשם לסיים את האירוע, שאותן בחר הנאשם שלא לנצל, כך בהמשך האירוע כאשר המנוח נסוב לחדרו, הנאשם המשיך להשליך אבנים ולפרוץ את דלת החדר, בחדר נדקר המנוח בנסיבות שאינן ברורות, ואולם הנאשם המשיך במאבק וסירב לניסיונה של בת זוגו של המנוח תוך שהוא אומר שהמנוח חתך לו את הפנים.

בהמשך האירוע, מתואר כי שני אחרים לקחו מהמנוח את הסכין, ועל אף שהמנוח אמר לנאשם שהוא הוריד את הסכין, הנאשם היכה אותו בפלג גופו העליון באגרופים ובבעיטות לראש, לאחר מכן הנאשם החל לחנוק את המנוח, בת זוגו של המנוח התערבה, ולמרות שהייתה לנאשם נקודת יציאה נוספת, הנאשם חזר לאירוע עם כיסא, ניסיונם של אחרים למנוע מהנאשם זאת לא צלח, והנאשם מכה באמצעותו שוב את המנוח.

נקודת יציאה נוספת אותה ציין ב"כ המאשימה, הינה בהמשך למתואר, ניסתה בת זוגו של המנוח למנוע מהנאשם להמשיך ולהכות את המנוח. הנאשם לא מנצל את נקודת היציאה הזו, וחוזר ומצטייד באבנים אותן מיידה במנוח, בהמשך שוב לוקח את הכיסא.

נטען כי מדובר בכ-7 תחנות יציאה, ובאלימות חמורה שגרמה למותו של המנוח. נטען כי במעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים שהם חיי אדם וקדושת החיים.

ב"כ המאשימה ציין כי המאשימה הגבילה עצמה במסגרת הסדר הטיעון לעתירה של 9 שנות מאסר בפועל, והפנה לפסיקה בעבירות ההריגה, תוך שימוש והריגה באמצעות סכין.

ביחס לנזק שנגרם מביצוע העבירה, הפנה ב"כ המאשימה לתסקיר נפגע העבירה, המתאר פגיעה קשה מאוד במשפחת הקורבן, בפרט בהורי המנוח ובאחיו של המנוח, והדרדרות קשה "אני בכוונה נמנע מלפרט, מפנה לתסקיר".

ביחס לנסיבות שהובילו את הנאשם לביצוע העבירה, נטען כי עובדות כתב האישום המתוקן מדברות בעד עצמן, ותחילתו של האירוע הינו מאמירה של הנאשם לבת זוגו של המנוח, שלא היה לה מקום, והאירוע נגמר במותו של אדם.

נטען כי אין מקום לטענה ביחס ליכולתו של הנאשם להבין את נסיבות האירוע, צוין כי יש חוות דעת פסיכולוגית שלא אומרת דבר בהקשר זה. גם ביחס לטענה אפשרית של קרבה לסייג לגבי הגנה עצמית נטען כי "אין מקום לשום טענה כזו, ברור שלא הגנה עצמית, לא כסייג ולא כקרבה לסייג. תחנות היציאה שהיו לנאשם מספיק שהאירוע הזה יימנע ולא יתרחש. הוא נחתך פעם אחת, לאחר מכן חזר, אי אפשר להגיד שהנאשם התגונן, הוא חזר לאותו מקום".

ב"כ המאשימה הפנה לסעיף 34ד' הקובע כשאדם מכניס עצמו להתנהגות פסולה, לא חל הסייג של הגנה עצמית, גם לא כקרבה לסייג.

נטען כי למנוח יש חלק בהתנהגות, "מעין אשם תורם", והמנוח דקר את הנאשם "אנחנו לא מתעלמים מהדבר הזה". נטען כי אם האירוע היה נגמר בשלב הראשון, היה לכך משקל רב יותר, ואולם הנאשם בחר לחזור ולתקוף את המנוח גם כשהוא בחדר, וגם כאשר ניסו להפריד ביניהם, ולכן אי אפשר להגיד שלהתנהגות המנוח יש משקל מכריע, הגם שיש משקל מסוים.

נטען כי מדובר באלימות ממושכת, ולא דקירה חד פעמית, ועל הרף התחתון של מתחם הענישה להיות 9 שנות מאסר ועל הרף העליון להיות כ-15 שנות מאסר. לדברי ב"כ המאשימה, התביעה הגבילה עצמה ל-9 שנות מאסר, היינו לרף התחתון של המתחם ועותרת שלא לרדת מרף זה.

נטען כי לנאשם עבר פלילי, הכולל עבירות אלימות, במסגרתן נדון הנאשם למאסר. ביחס לתסקיר שירות המבחן צוין כי מדובר בתסקיר שלילי "שורה התחתונה שלו כי יש להטיל מסר לא סלחני לחומרת המעשים ותוצאותיהם

הקשות".

נטען כי חוות הדעת הפסיכולוגית נ/1 נחלקת לשניים. החלק הראשון מתייחס לכך שרמתו הקוגניטיבית של הנאשם אינה גבוהה במיוחד. נטען כי לא צריכה להיות לכך כל השלכה, לא מדובר בנסיבה מקלה והנאשם צריך לקבל את העונש בהתאם לעבירה. החלק השני מתייחס לפוסט טראומה ומבוסס על המסקנות הרפואיות של כותב המסמך הרפואי הפסיכיאטרי שהוגש. נטען כי פוסט טראומה זו היא תוצאה של העבירה עצמה. אמנם בית המשפט צריך להביא בחשבון בקביעת העונש את הנזק שנגרם לנאשם כתוצאה מהעבירה, ואולם הגורם הוא הנאשם **"הטענה שהוא עבר טראומה כתוצאה מהאירוע, ברור שהאירוע משולב גם במעשי הנאשם. הגורם זה הוא, ופה הנקודה המרכזית, היו תחנות היציאה לא פעם אחת"**.

לאור האמורנטען כי אין מקום לייחס משקל לעובדה שהנאשם סובל מפוסט טראומה כתוצאה מהאירוע.

ב"כ המאשימה עתר להטיל על הנאשם את מלוא עונש המאסר המרבי בהתאם להסדר הטיעון, היינו 9 שנות מאסר בניכוי ימי מעצרו של הנאשם מיום 24.4.19, לצד מאסר מותנה משמעותי, פיצוי כמסכם של ₪ 30,000 למשפחת הקורבן, וקנס **"בסדר גודל של כמה אלפי שקלים"**.

טענות ב"כ הנאשם:

6. ב"כ הנאשם ציין כי תחילתו של האירוע המתואר הינו עימות שהחל בין הנאשם לבין בת זוגו של המנוח. נטען כי בין השניים החל עימות מילולי קולני **"עימות שלא חוצה את רף הפליליות, עימות לא חמור"**, והנאשם חטא בכך שלא הלך מהמקום, אלא הלך לכיוון בת זוגו של המנוח ואמר לה **"בואי תתני לי חיבוק"**. נטען כי לא מדובר באמירה מינית, אלא באמירה קנטרנית ולא פלילית **"אני קורא את כתב האישום בצורה אחרת ממה שחברי טען"**.

נטען כי המנוח שלא היה חלק מהעימות, יוצא מהחדר כשהוא מחזיק סכין מוסלק, הנאשם לא מצפה לזה, והמנוח בא עם הסכין מאחורי גבו, מדבר עם הנאשם, מעביר את הסכין מיד ליד ובהפתעה חותך את הנאשם בפנים ובצוואר **"הנאשם מופתע, ולא רק שהופתע, בסופו של האירוע הגיע לבית חולים סורוקה במסוק כשהוא מורדם ומונשם, כתוצאה מהפציעות האלה"**.

נטען כי אין לראות בנאשם כגורם שגרם לכל האירוע, אלא להיפך, המנוח היה עם סכין, והנאשם המשיך לברוח לכיוון החדר. בהמשך נטל הנאשם בידו אבנים והתייצב מול המנוח, שהתקדם גם הוא לעברו כשהוא אוחז בסכין, ואילו הנאשם אוחז בחלוקי נחל, והמנוח מנסה שוב לפגוע בנאשם עם הסכין.

ביחס לאבנים שנטל הנאשם נטען כי מדובר בחלוקי נחל שיש בעצמים **"זה לא אבנים בגודל של אגרוף, זה לא אבנים שיכולות להוות נשק קר"**.

לאחר מכן מיידה הנאשם את חלוקי הנחל לעבר המנוח, המנוח הולך לחדר, והנאשם מתקדם אחריו, זורק אבנים על הדלת, נכנס לחדר, ישנו עימות בתוך החדר והכל בעוד המנוח אוחז בסכין.

ב"כ הנאשם תיאר את המשך האירוע לאחר שהשניים יוצאים מהחדר למסדרון, כאשר המנוח עדיין עם הסכין והשניים חבוקים אחד עם השני. בהמשך ניסו עוברי אורח לגרום למנוח לעזוב את הסכין, עד שחילצו אותו מכוח מידיו של המנוח

"המנוח לא מניח מרצונו. נכון גם שבשלב הזה כשהוא אוחז בסכין, עובדה 18, הנאשם נותן אגרופים לראש ופלג גופו העליין של המנוח. זה נכון לאחר שלקחו מהמנוח את הסכין, עובדה 21, הנאשם לא מפסיק וממשיך, ונותן לו אגרופים ובעיטות וחונק אותו, ונכון הנאשם בסערת רגשות קשה מאוד..."

נטען כי הנאשם גרם למותו של המנוח ביסוד נפשי של אדישות "הוא לא התכוון לתוצאה המצערת".

נטען כי הנאשם לקח את הכיסא והטיח במנוח פעם אחת בלבד, והיכה את המנוח באמצעות הכיסא, ולמרות שהנאשם ניסה שוב להגיע אל המנוח עם הכיסא, זה לא הושלם, וזה לא מה שגרם לתוצאה. "רק פעם אחת פגע הכיסא במנוח. יש אגרופים, בעיטות כיסא, אל מול פציעות בסכין".

נטען כי לא בכדי הודגשו העובדות, מאחר והתוצאה אינה במחלוקת. נטען כי עבירת ההריגה הינה עבירה תוצאתית והמנוח מצא את מותו באירוע זה, ואולם המעשה עצמו, העובדות ונסיבות העבירה הם אלו שמנחות את בית המשפט בקביעת מתחם העונש ההולם ובקביעת העונש עצמו.

נטען כי בית המשפט אף התייחס לכך בפסיקתו, כאשר תמיד התוצאה היא תוצאה, ואולם העובדות הן אחרות, האשם הצומח מהן הוא אחר. "אני שוב חוזר על מה שאמרתי קודם, אם המנוח היה נותר בחיים המעשים האלה אגרופים בעיטות והשלכת כיסא, כאשר הצד השני תוקף בסכין ופוצע בפציעה שמביאה להטסה לבית חולים, כשנשוא הפציעה הוא מורדם ומונשם, אז אני אומר המעשה הזה לא היה צומח לכדי כתב אישום פלילי כנגד הנאשם".

ב"כ הנאשם הגיש פסיקה, וטען כי פעמים רבות תוצאה של הריגה, של המתה נגרמת תוך שימוש בכלי נשק, גם אם לא הייתה כוונה ואולם הייתה מודעות. בענייננו ביצע הנאשם את העבירה תוך אדישות כאשר היסוד הנפשי של האדישות הוא ברף הנמוך.

נטען כי לא מדובר במדרגות שקופצות מקלות דעת לאדישות, אלא ההתנהגות נלמדת על סמך הנסיבות. כך לדוגמא, שימוש בנשק חם, כאשר הנאשם לא מתכוון אבל עושה שימוש בנשק חם, התוצאה הינה הרבה יותר מסתברת מאשר שעושים שימוש בידים.

נטען כי הפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה הינה פסיקה של שימוש בסכין. ב"כ הנאשם טען כי גם בפסיקה אליה הפנה, פסקי דין רבים מדברים על הריגה תוך שימוש בסכין, גם אם לא הייתה כוונה, "גם כאשר התוצאה נגרמת מסכין אז רמת היסוד הנפשי יותר מובהקת וחזקה, ובהתאם רמת האשמה מאשר במקרה שלנו כאן".

נטען כי בחלק גדול מפסקי הדין הללו מדובר על שימוש בסכין, בחלק מהם הנאשם הולך עם סכין מבעוד מועד, מסיבות כאלה ואחרות ובסוף מתבצע שימוש בסכין על ידי האחרים. נטען כי המקרה שלנו בהתייחס לנאשם לא עונה להגדרות של תת תרבות הסכין, והנימוקים הללו צריכים להיות משוקללים באיזון אל מול התנהגות או אשם התורם של הצד השני.

נטען לכך שהנאשם נפגע וסובל מתסמונת דחק פוסט טראומטית "מדובר בהפרעה שהיא קשה, שהפסיקה מכירה בה במקרים מתאימים כמחלת נפש כפוטרת אחריות פלילית. הנאשם הותקף תקיפה קשה מידי המנוח".

אינני מוצא מקום לפרט טיעונים שהועלו תוך חריגה מנסיבות ביצוע העבירה כפי שעולות מכתב האישום המתוקן, מה גם שההגנה לאחר מכן חזרה בה מטיעונים אלו.

נטען כי אין מחלוקת שהאירוע מבחינת הנאשם לא היה מתוכנן, הנאשם היה בביתו, לא התחיל במריבה עם המנוח ולא היה חמוש, ועל אף הפירוט הרב בכתב האישום, האירוע כולו היה רצוף ונמשך דקות קצרות בלבד.

נטען כי מדובר במקרה חריג, שעל חריגותו להשתקף במתחם העונש ההולם. נטען כי בנסיבות ביצוע העבירה ולאור מדיניות הענישה, על המתחם בעניינו לנוע בין שנתיים לחמש שנות מאסר, על אף התוצאה הקשה, וב"כ הנאשם עתר להשית את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם לו עתר.

נטען כי לחובת הנאשם עבר פלילי, ואולם לא מדובר בעבר פלילי מכביד, לא מדובר בעבירות כדוגמת העבירה בה הורשע הנאשם, ועוצמתו אינה מצדיקה החמרה בענישה.

נטען כי על אף התוצאה המצערת של האירוע, למנוח היה אשם שאמור להשתקף בענישה של הנאשם.

לעניין הפיצוי, נטען כי הפיצוי המוסכם משקף את הפגיעה במשפחת המנוח.

לאור הפיצוי המשמעותי, עתר ב"כ הנאשם שלא להטיל על הנאשם קנס כלל, ובמידה ויוחלט להטיל אזי שגובה הקנס יהיה נמוך.

ב"כ הנאשם טען כי בנסיבות תיק זה, מאחר ויש משפחה שנפגעה, הקנס אינו הסנקציה הנכונה, אלה פיצוי, והפנה בנוסף לתסקיר ביחס למצבו הכלכלי של הנאשם.

ביחס לתיקון 137, נטען כי לאור ההסכמה כי העבירה הינה עבירת ההריגה מדיניות הענישה שהייתה, נכונה גם היום. לעניין זה טען ב"כ המאשימה כי כתב האישום קובע שהנאשם גרם למוות באדישות, תיקון 137 פיצל בין אדישות לבין עבירת ההריגה הקודמת. נטען כי התיקון מחמיר והמעשה שעשה היום הנאשם צריך להיות מאסר עולם באדישות, ואולם לאור הוראת סעיף 5(א) צריך להיות עם הדין המקל, היינו העונש בעבירת הריגה 20 שנה.

הנאשם אמר שהוא מתחרט על מה שהוא עשה, הוא לא התכוון להגיע למצב הזה. לדבריו הוא מצטער שהמנוח לא בחיים והוא לא מאמין כי הוא זה שגרם לבן אדם למות "לא התכוונתי בכלל לעשות את זה. אבל זה מה שקרה. באמת אני גם נפגעי מזה, אני עכשיו בן אדם לוקח טיפול בגלל שאני אוכל להעביר את היום הזה, אף פעם לא היה לי את זה...השתנו לי החיים והנה אני הולך לשבת ולשלם על זה על טעות שעשיתי. אני מבקש לפחות שירחמו עלי בגזר הדין, אני בן אדם שלא התחלתי את החיים שלי...".

7. לאחר סיום דיון הטיעונים לעונש, הוגשה בקשה ע"י ב"כ הנאשם, להתיר להגנה להוסיף פסיקה, גזר דין מת.פ. (מחוזי באר שבע) 4781-05-18 מ"י נ' מירזיב (10.9.2020) שניתן לאחר הדיון. ב"כ המאשימה לא התנגד להוספה בכפוף לאפשרות תגובה. ב"כ הנאשם טען כי שם לאחר ניהול הוכחות נמצא הנאשם אשם בהריגה, עת לאחר שהותקף בידי המנוח, פגע במנוח באמצעות מכונתו ששימשה כ"נשק קר", וגרם למותו זאת ביסוד נפשי של אדישות, וטענת הנאשם להגנה עצמית נדחתה. נטען כי בית המשפט בפסק דין זה נתן משקל ממשי להתנהגות המנוח באירוע שהיוותה קינטור וכן לקרבה לסייג, וקבע כי כיום לאור כוונת המחוקק בתיקון 137 לחוק העונשין, יש בהם כדי להביא לאחריות מופחתת ולהרשעה בעבירה שחומרתה פחותה, כוונה זו של המחוקק הנחתה אותו בגזירת העונש, ועל הנאשם הושתו 6 שנות מאסר.

ב"כ המאשימה טען בתגובה כי לא ניתן ללמוד מפסק דין זה כי יש להקל בעונשו של הנאשם. נטען כי בהכרעת הדין בעניין מיזרייב נקבע כי מעשיו של הנאשם היו עם קרבה לא מבוטלת לסייג ההגנה העצמית ובית המשפט נתן לעובדה זו משקל רב בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם. נטען כי אין חולק כי בעניינו לא קיימת קרבה כזאת לסייג ההגנה העצמית והדבר נאמר במפורש על ידי ב"כ הנאשם. נטען כי בהעדר קרבה לסייג ההגנה העצמית ברור כי מתחם העונש ההולם במקרה שלפנינו אמור להיות חמור מעונשו של מיזרייב, ואין חולק כי גם במקרה שבפנינו הייתה התנהגות פסולה של המנוח שדקר את הנאשם, אלא שמשקלה של התנהגות זאת קטן בהרבה מהמשקל שניתן לה בפס"ד מיזרייב. נטען כי בעניינו הגורם לאותו אירוע הוא עימות מילולי שפרץ בין הנאשם וחברתו של המנוח ואמירתו של הנאשם לחברתו של המנוח, בנוסף כפי שפורט לעיל לנאשם היו מספר רב של תחנות יציאה מהאירוע שלא ניצל אלא המשיך חזר ותקף את המנוח.

נטען כי בניגוד למיזרייב הנאשם שבפנינו הוא בעל עבר פלילי בעבירות אלימות והתסקיר שהוגש בעניינו אינו חיובי. בנסיבות אלו נטען כי לא ניתן ללמוד מפסק דין מיזרייב כי יש להקל בעונשו של הנאשם והמאשימה חזרה על עתירתה לקבוע את עונש המאסר המרבי האפשרי במסגרת הסדר הטיעון.

כפי שנטען ע"י ב"כ המאשימה סבורני כי עניינו שונה מהעולה מפסק דין מיזרייב, שכן בעניינו אין מדובר בהגנה עצמית ואף לא בקרבה לסייג. האשם התורם שיש ליחס למנוח אינו בעל משקל גבוה, בפרט לאור כך שלמעשה יכול היה האירוע להסתיים לאחר שהמנוח דקר את הנאשם, ואם לא די בכך הרי שהיו כמה פעמים בהן הנאשם יכול היה להפסיק את האירוע, והוא בחר, שוב ושוב, לחזור ולתקוף את המנוח. ככלל הנסיבות בעניינו שונות בתכלית, ושם נקבעו בהכרעת הדין קביעות ביחס למידת השליטה של הנאשם במעשיו עקב התגרות המנוח, וקביעות נוספות. בעניינו לא נוהלו ראיות, והעובדות אשר בפנינו הן אלו אשר בכתב האישום המתוקן, ועובדות אלו בלבד הן הרלוונטיות והישימות לגזר הדין. לו סברו ב"כ הנאשם כי יש לקבוע קביעות שכאלו הרי שפתוחה היתה הדרך לשמיעת ראיות, ולחילופין יכלו לעמוד על שילוב קביעות שכאלו בכתב האישום המתוקן. בהיעדר כל אלו, ההשוואה המתבקשת אינה ישימה.

הערכים המוגנים - מדיניות הענישה

8. כאמור הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו המאשימה תטען לעונש מאסר ברף עליון של 9 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פיצוי מוסכם בסך 30,000 ₪ למשפחת המנוח וקנס, וב"כ הנאשם יטען טיעון פתוח לעונש.

זהו למעשה טווח ענישה מוסכם, שהוא תוצאת "מיצוי כוח המיקוח של כל אחד מהצדדים להליך, בשים לב לכלל נסיבות התיק..." ע"פ 512/13 פלוני נ' מ"י (4.12.2013). ביחס לשאלה האם יש צורך בקביעת מתחם עונש הולם כאשר נקבע טווח ענישה מוסכם, אפנה לע"פ 512/13 דלעיל בו צוטטה בהסכמה הגישה לפיה במקרים בהם קיים ספק אם הסדר עומד במבחנים אשר נקבעו לשאלת כיבוד הסדרי טיעון, אזי מצווה בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם ואת העונש במסגרתו. משכך, קביעת מתחם במקרים אלו שמורה למקרים בהם קיים ספק.

עוד אפנה לע"פ 6943/16 גלקין נ' מ"י ואח' (28.1.2018), בו התייחסות ליחס בין הסדרי טיעון לתיקון 113 ולקביעת מתחם עונש הולם :

"יש להבחין בין מתחם הענישה שנקבע על ידי בית המשפט לבין טווח ענישה שעליו מסכימים הצדדים במסגרת הסדר טיעון ... הקשר בין תיקון 113 לבין הסדרי טיעון אינו ברור. די לומר כי התיקון אינו מתייחס למצב של הסדר טיעון... לטעמי, אין זה נכון או ראוי - ודאי במקרה כזה - להרחיב בקביעת המתחם."

לאור טווח הענישה המוסכם במסגרת ההסדר, על פני הדברים אינני מוצא מקום לספק בכיבודו, ואין מקום לקביעת מתחם עונש הולם.

9. הנאשם כאמור הורשע בביצוע עבירה של הריגה כאשר מעשי האלימות שבוצעו על ידו כלפי המנוח לאחר צאתם של הנאשם והמנוח מהחדר, הם אלו שגרמו למותו של המנוח. הנאשם במעשיו היה שווה נפש לאפשרות גרימת מותו של המנוח וגרם באדישות למותו של המנוח.

בביצוע העבירה פגע הנאשם בערך הראשון במעלה - קדושת החיים. קדושת החיים הינה בבחינת ערך עליון, אשר הפגיעה בו הינה פגיעה ביסוד ובבסיס הערכים.

ר' ע"פ 10358/08 איסמעיל אזברגה נ' מ"י (16.3.2010):

"המערער בקור רוח חילל את ערך קדושת החיים, שהינו ערך עליון בשיטת המשפט הישראלי".

בע"פ 865/09 חמאד נ' מדינת ישראל (10.12.2009) נפסק:

"המשותף לכל עבירת הריגה הוא התוצאה הקטלנית והפגיעה בעקרון קדושת החיים המלווה בכוונה פלילית. חברה חייבת להציב את חיי הפרט בראש מעייניה ולשמור עליהם מכל משמר. המבקש לחתור תחת עקרון זה צריך להיענש באופן שיש בו כדי להרתיע הן את היחיד והן את הרבים".

בע"פ 3042/13 חיימוב נ' מדינת ישראל (21.5.2015), נפסק:

"רבות נכתב ונאמר על הקלות הבלתי נתפסת שבה מגיעים חיי אדם לסיום אלים ואכזרי בסכסוכים של מה בכך, ועל תפקידו של בית המשפט במיגור תופעה זו על דרך של הרתעה עונשית (ראו, בין רבים, ע"פ 9422/11 דהן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 9 (3.7.2013) (להלן: עניין דהן)). המערער, במעשיו, קטע את חייו של המנוח באיבם והותיר את משפחתו המומה וכואבת. לא רק במנוח ובמשפחתו פגע המערער במעשיו, אלא גם בערך המוגן של קדושת חיי האדם."

בעקבות מעשיו של הנאשם והאלימות הקשה שהפעיל כלפי המנוח, חיי של המנוח נגדעו.

10. לצד החומרה היתרה שבפגיעה הקשה בערך הראשון במעלה, חיי אדם, יש לבחון את הנסיבות המסוימות של ביצוע העבירה.

במהלך מפגש אקראי בין חברתו של המנוח עדן, לבין הנאשם, התפתח עימות מילולי קולני בין השניים, והמנוח ששמע את העימות המילולי יצא מהחדר אל המסדרון כשבדיו השמאלית מוסלקת סכין יפנית, הנאשם עצר את סגירת דלת המעלית ויצא מתוכה לעבר המסדרון, כשידיו פתוחות לרווחה לצדי גופו, תוך שהוא אומר לעדן, כחלק מהעימות המילולי "בואי תביאי חיבוק" או משפט בדומה לכך.

לאחר דין ודברים קצר בין המנוח לנאשם, המתייחס לחיבוק שביקש הנאשם מעדן, חתך המנוח את הנאשם בפניו ובצווארו, בצידם השמאלי וגרם לו לשני חתכים בפנים ושני חתכים בצוואר. הנאשם תחילה נסוג בריצה לכיוון חדרו, נמלך בדעתו, בלם את ריצתו וחזר כשהוא מצויד באבנים. בשלב זה המנוח ניסה שוב לפגוע בנאשם עם הסכין, הנאשם התרחק שני צעדים לאחור ויידה את האבנים במנוח, אשר חלקן פגעו בו. המנוח השלים נסיגתו יחד עם עדן אל תוך החדר, ונעלו את הדלת.

אכן, כפי טענת ב"כ המאשימה, בנקודה זו יכול היה האירוע להסתיים, ואף בנקודה הקודמת, כאשר הנאשם החל לרוץ לכיוון חדרו, אך נמלך בדעתו. עם כל הקושי של פגיעת המנוח בנאשם באירוע עד שלב זה, הרי שאכן מדובר ב"נקודת יציאה", והנאשם הוא זה שעל פי עובדות כתב האישום המתוקן יוזם את המשך האירוע. המנוח חזר עם עדן לחדר ונועל את הדלת. הנאשם מתוך כעסו מיידה אבן בדלת, זועק אל מולה, ובועט שוב ושוב בדלת הנעולה, עד הוא מצליח לפרוץ את הדלת הנעולה, ורץ פנימה עם האבנים בידיו.

בהמשך, בנסיבות שאינן ברורות, נדקר המנוח בעודו אוחז בסכין שתי דקירות בחזה מצד שמאל, ודקירה אחת בגב בצד שמאל.

לאחר הדברים האלה, אחזו הנאשם והמנוח זה בזה על מפתן הדלת באופן שבו הנאשם מונע מהמנוח לעשות שימוש בסכין שהמנוח אוחז בידו הימנית, נסיונם של אחרים להפריד בין הנאשם למנוח לא צלחו, הנאשם סרב לעזוב את המנוח ובהמשך היכה את המנוח באגרופים בפלג גופו העליון, ובראשו ושניהם נפלו על רצפת המסדרון.

הנאשם צעק לעבר אחרים שהתקרבו שייקחו למנוח את הסכין, והנאשם לא קם מעל המנוח והמנוח לא שיחרר את הסכין, במקביל אחר פתח את אצבעות ידו של המנוח שאחזו בסכין ולקח את הסכין. על אף אמירותיו של המנוח כי הוריד את הסכין, שיחרר עצמו הנאשם מהמנוח והיכה אותו בפלג העליון, בפניו, באגרופים ובבעיטות לראשו, ושוב באגרופים בפניו, תוך שהוא מתיישב על המנוח ורוכן בעמידה מעליו. לאחר מכן הנאשם נעמד מאחורי גבו של המנוח והחל לחנוק אותו. הנאשם הרפה מחניקתו את המנוח והחל ללכת לכיוון המבואה, רק בהתערבותה של עדן שחזרה למקום.

גם בנקודה זו לא עצר הנאשם, ונטל כיסא, בשלב זה אחר ביקש מהנאשם שיעזוב את המנוח ושלא ירביץ לו עם הכיסא, בתגובה דחף אותו הנאשם וסטר לו בפניו. הנאשם התקרב אל המנוח שהיה מוטל על רצפת המסדרון כשהכיסא בידו, ואולם עדן עצרה אותו ולקחה את הכיסא מידי, תוך שבמקביל היא מדברת עם כוחות ההצלה.

גם כאן לא עצר הנאשם, ולא חדל מהתקפתו האלימה את המנוח. הנאשם התקרב אל המנוח על מנת להמשיך ולהכותו, אך עדן מנעה זאת ממנו. הנאשם ביקש ממנה להביא למנוח מים אשר המנוח ביקש, וכאשר עדן הלכה להביא מים, ניצל הנאשם את התרחקותה כדי לתפוס שוב את הכיסא והטיח אותו בעוצמה במנוח, בכיוון פלג גופו העליון, ממרחק קצר, כל זאת כשהמנוח שרוע על הרצפה. הנאשם ניסה להמשיך ולהכות באמצעות הכיסא את המנוח אך עדן ששבה מהחדר למקום מנעה זאת מהנאשם.

הנאשם לא הסתפק בכל אלה, הצטייד באבנים נוספות, הדף את עדן מדרכו, שב אל המנוח וממרחק קצר יידה במנוח עוד שתי אבנים, לאחר מכן נטל הנאשם את מושב הכיסא שהתפרק והתקרב אל המנוח כדי להכותו באמצעותו, ושוב עדן גוננה על המנוח בגופה ומנעה זאת ממנו.

בעיתוי זה לקח הנאשם מידה את הכיסא השבור בניסיון לשוב ולהכות באמצעותו את המנוח, ושוב עדן גוננה על המנוח בגופה ומנעה זאת ממנו, והנאשם העיף את הכיסא מעל לראשה.

בשלב זה הגיעו למקום כוחות ההצלה, ובתוך האמבולנס בדרך לבית החולים הדרדר מצב המנוח והוא נזקק לפעולות החייאה.

מעשי האלימות שבוצעו על ידי הנאשם כלפי המנוח לאחר צאתם של הנאשם והמנוח מהחדר גרמו למותו של המנוח.

מהשתלשלות עניינים זו עולה כי הנאשם, שוב ושוב, אינו מרפה ואינו מפסיק תקיפותיו האלימות כלפי המנוח, ושוב ושוב מכה במנוח, ע"י כסא, באגרופים, בבעיטות ובהשלכת אבנים, ושוב ושוב ישנן נקודות בהן הנאשם יכול היה להפסיק, והתבקש שוב ושוב להפסיק, אולם הוא חוזר ותוקף באלימות קשה את המנוח, ולבסוף גורם למותו.

הדין הפלילי עניינו לא רק בתוצאת המעשה, אלא הענישה קשורה גם באופן ביצוע מעשה העבירה, ולכך השלכה על מדרג החומרה בכל מקרה ועל הענישה כפועל יוצא מכך.

יש לתת משקל לכך שלא היה תכנון מוקדם, ותחילתו של האירוע הינו בעימות שהחל בין הנאשם לבין חברתו של המנוח עדן. עוד יש לתת משקל לכך שלאחר דין ודברים קצר בין המנוח לבין הנאשם, המנוח חתך את הנאשם בפניו ובצווארו באמצעות סכין שהסליק, וגרם לו לשני חתכים בפניו ושני חתכים בצווארו של הנאשם.

אין מחלוקת בין הצדדים כי קיים אשם תורם של המנוח. אכן קיים אשם תורם, המנוח חתך את הנאשם באמצעות הסכין,

יש לייחס לכך משקל, ואולם יש לקבל את טענת ב"כ המאשימה ביחס לתחנות הרבות בהן יכל היה הנאשם לעצור ולהפסיק את האירוע, והנאשם בחר לחזור ולהכות את המנוח באמצעות אבנים, אגרופים, חניקה, כיסא ואלימות קשה שגרמה למותו של המנוח.

קיומן של נקודות היציאה הרבות, והשתלשלות האירוע כאמור לעיל, כל אלו מביאים למסקנה כי הגם שלמנוח היה אשם תורם מסויים, משקלו אינו כה משמעותי כטענת ההגנה. הגם שאשם תורם זה צריך לבוא במסגרת השיקולים, הרי שמשקלו אינו כה משמעותי, שכן הנאשם חוזר על פעולות אלימות שוב ושוב לאחר שהאירוע הראשון מסתיים, והוא פורץ את הדלת, וממשיך באלימות.

מהתיאור לעיל ניתן לראות את נקודות היציאה הרבות שעמדו לרשות הנאשם, לא רק בתחילת האירוע אלא גם בהמשכו ולקראת סיומו, לרבות כאשר אחרים שיחררו את הסכין מידי של המנוח, המנוח היה שרוע על הרצפה והנאשם המשיך להכותו.

גם כאשר עדן ניסתה שוב ושוב למנוע מהנאשם להמשיך ולהכותו, ואף אחרים, הנאשם חזר והצטייד בכיסא, באבנים נוספות, וחזר והכה את המנוח תוך שהיה שווה נפש לאפשרות גרימת מותו וגרם באדישות למותו של המנוח.

לאור האמור אני קובע כי יש לתת משקל לאשם התורם מצד המנוח, אולם האשם התורם שיש ליחס למנוח הינו נמוך.

תיקון 137 לחוק העונשין - מדיניות הענישה

11. הנאשם הורשע על פי הודאתו, בעבירה של הריגה, עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין. הנאשם כאמור היה שווה נפש לאפשרות גרימת מות של המנוח וגרם באדישות למותו של המנוח.

במסגרת הרפורמה בעבירות ההמתה בתיקון 137 לחוק העונשין, בוטלה עבירת ההריגה לפי סעיף 298 לחוק. עבירת ההריגה, שהיסוד הנפשי בה היה מחשבה פלילית מסוג של פזיזות, שבגדרה באו אדישות או קלות דעת (סעיף 20(א)(2) לחוק), והעונש המירבי שלצידה היה 20 שנות מאסר, פוצלה כך שהמתה שהיסוד הנפשי הנלווה לה הוא אדישות מגבשת כיום עבירת רצח שדינה מאסר עולם כעונש מירבי (לפי סעיף 300 לחוק לאחר תיקונו).

תיקון 137 לחוק העונשין נכנס לתוקף ביום 10.07.19.

סעיף 25(ב) לתיקון 137 לחוק העונשין קובע :

"על עבירה שבוצעה לפני יום התחילה וניתן פסק דין חלוט בעניינה, יחולו הוראות סעיף 5(א) לחוק העיקרי; לענין זה, בבואו לקבוע מהו הדין המקל על העושה, יבחן בית המשפט את מלוא ההסדר הקבוע בחוק העיקרי כנוסחו בחוק זה לעומת ההסדר שהיה קבוע בחוק העיקרי לענין גרימת מוות ערב יום התחילה (להלן - הדין

הישן)."

סעיף 5(א) לחוק העונשין קובע :

"נעברה עבירה ובטרם ניתן פסק-דין חלוט לגביה, חל שינוי בנוגע להגדרתה או לאחריות לה, או בנוגע לעונש שנקבע לה, יחול על הענין החיקוק המקל עם העושה; "אחריות לה" - לרבות תחולת סייגים לאחריות הפלילית למעשה".

בעניינו העבירה בוצעה בתאריך 24.4.2019. תיקון 137 לחוק העונשין נכנס לתוקפו בתאריך 10.7.2019. הכרעת הדין ניתנה בתאריך 18.2.2020.

העבירה בוצעה לפני יום תחילתו של החוק, אך טרם ניתן פסק דין חלוט, ולפיכך חלות הוראות סעיף 5 (א) לחוק העונשין.

אין חולק כי תיקון 137 לחוק העונשין, ביחס לעבירת המתה ביסוד נפשי של אדישות הינו חיקוק מחמיר לעומת הוראת החוק הקודמת, סעיף 298 לחוק העונשין אשר קבע 20 שנות מאסר. לפיכך חל על הנאשם החיקוק המקל אשר הינו סעיף 298 לחוק העונשין, הקודם.

הצדדים מסכימים על כך שלאור הוראת סעיף 5(א), חל הדין המקל, היינו העונש בעבירת ההריגה אשר קבע 20 שנות מאסר. לטענת ההגנה מדיניות הענישה שהיתה נכונה לפני התיקון נכונה גם היום, ולמעשה אין על כך מחלוקת, וב"כ המאשימה הוסיף כי התיקון מחמיר ולפיכך לאור הוראת סעיף 5 (א) צריך להיות עם הדין המקל.

כאמור לעיל, אין מקום לקביעת מתחם עונש הולם במקרה זה, לאור הסדר הטיעון אשר כלל טווח ענישה מוסכם, אשר אינני מוצא ספק בכיבודו. יחד עם זאת, גם כאשר לא נקבע מתחם, יש לבחון את הפסיקה והענישה במסגרתה, תוך התייחסות למדיניות הענישה, ובמקרה דנן אף למדיניות ענישה שניתנה קודם לתיקון 137.

ככלל, משקלה של מדיניות הענישה הינו מוגבל, וזהו אך אחד מהשיקולים. הענישה אינה טכנית, וקשורה היא בנסיבות המסוימות בכל מקרה.

12. לענישה בעבירות ההריגה מנעד רחב, והדבר נובע מהמשקל אשר יש ליתן לנסיבות כל מקרה ומקרה. ר' ע"פ 3042/13 חיימוב נ' מדינת ישראל (21.5.2015), לעיל:

"בעבירת ההריגה קיים מנעד ענישה רחב ביותר, בהתאם לנסיבות השונות של כל מקרה וכל מבצע עבירה".

גרימת מותו של אדם הינה התוצאה הקשה ביותר, ומחייבת ענישה מחמירה אשר תביא לידי ביטוי את הפגיעה בערך העליון והמקודש של חיי אדם. לצד חומרה זו יש לבחון את הנסיבות המסוימות של ביצוע העבירה, וחומרת כל אחד מיסודותיה, בקביעת הענישה המתייחסת למקרה המסוים.

הדין הפלילי עניינו לא רק בתוצאת המעשה, אלא הענישה קשורה גם באופן ביצוע מעשה העבירה, ולכך השלכה על

מדרג החומרה בכל מקרה ועל הענישה כפועל יוצא מכך.

להלן אפנה לפסקי דין וענישה בעבירות הריגה. קיימת פסיקה רבה בנסיבות שונות, ויודגש כי כל מקרה ונסיבותיו.

יוער כי בחלק מהפסיקה אליה הפנו הצדדים, וכן בחלק מהפסיקה המובאת להלן, מדובר במקרים בהם ההריגה בוצעה באמצעות שימוש בסכין ודקירות, והאבחנה לענייננו תהיה בהתאם.

- ע"פ 4887/15 **יבגני גנסון נ' מ"י** (14.7.2016) - המערער הורשע בעבירת הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין. בין המערער לבין המנוח שררו יחסי חברות. ביום האירוע שהה המנוח בדירתו של המערער, לאחר שהמערער הזמין ללון אצלו. במהלך שהותם בדירה שתו המערער והמנוח לשוכרה, ולאחר מספר שעות ביקש המנוח לישון במיטת המערער. המנוח פנה לישון ונרדם על מיטת המערער, בעוד המערער נותר ער. המערער הבחין כי המנוח עשה את צרכיו במיטה. המערער תפס את המנוח תוך שהוא מעיר אותו משנתו בצעקות ומושך אותו בכוח לרצפה. בעוד המנוח שרוע על הרצפה, היכה אותו המערער במכות אגרופ חזקות בכל חלקי גופו, ובכך הביא למותו. המערער הזעיק את המשטרה. נקבע מתחם עונש הולם של 8 עד 14 שנים, והוטלו 11 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך 50,000 ₪. נדחה הערעור על הכרעת הדין והתקבל הערעור על חומרת העונש, אשר הועמד על 9 וחצי שנות מאסר, תוך שצוין כי: **"אין צורך להכביר מלים על קיפודם לשווא של חיי המנוח. לנגד עינינו קדושת חיי אדם על משמעה בענישה. העונש שהוטל על המערער אינו ברף הגבוה ביותר (ע"פ 7179/14 טוויל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2015); ע"פ 4209/14 קרן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2015)), וניתן ביטוי גם לשיקולים לקולה. ועם זאת, לאחר העיון אציע לחברי, לא בלי התלבטות ולא בלב קל, ללכת במידת-מה לקראת המערער על ידי הפחתת שמונה עשר חודש ממאסרו בפועל, אשר יעמוד על תשע שנים ושישה חודשים. בכך ראינו לנכון ליתן יתר ביטוי לכך שהמערער נעדר עבר פלילי, האירוע לא היה מתוכנן - המערער הוא שאירח את המנוח מעיקרא - לנסיבות חיו שאינן פשוטות, ולעובדה שהוא שהזעיק את המשטרה והוביל אותה לזירת האירוע."**

- ע"פ 10477/08 **טימור פיזולאיב נ' מ"י** (25.1.2010) - המערער הורשע בעבירה של הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין. בסיום מופע, סמוך לחצות הלילה, ולאחר ששתו משקאות חריפים, המתו חברי קבוצה בתחנת דלק על מנת להמתין להסעה שתקח אותם לפנימייה. בעודם ממתינים, התפתח עימות במהלכו הוחלפו בין המנוח לסרגיי קללות ודחיפות, ואחבשם רומן הפריד ביניהם. למרות זאת, השניים חזרו להתעמת ביניהם, ובמהלכו של העימות דחף סרגיי את המנוח והוא נפל ארצה. המנוח ניסה לקום, אך המערער, שהיה בסמוך, הגיע בריצה לעברו ובעט בראשו בעוצמה פעמיים. כתוצאה מהבעיטות נגרם למתלונן שבר בגולגולת שהביא לקריעה ודימום נרחב בעורק קרום המוח. המנוח נפל לרצפה אך לאחר מספר דקות הצליח לקום ולעלות להסעה לכפר הנוער. הוא הגיע לחדרו בכפר הנוער ובבוקר למחרת האירוע, נמצא כשהוא מחוסר הכרה והועבר לבית חולים, שם נפטר לאחר מספר שבועות כתוצאה מהשבר בגולגולת. על המערער נגזרו 9 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור על הכרעת הדין וגזר הדין.

- ע"פ 1620/10 **ניקולאי מצגורה נ' מ"י** (3.12.2013)- המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירת הריגה על פי סעיף 298 לחוק העונשין, בשילוב עם סעיף 34ט(ב) לחוק. על פי כתב האישום, בתקופה הרלבנטית עבד המנוח כשומר באתר בנייה. בשעות אחר הצהריים הגיע המערער לבקר את המנוח במקום עבודתו. המנוח והמערער שתו יחדיו וודקה. בשלב כלשהו התפתחה בין השניים קטטה, ובמהלכה הכה המערער את המנוח וחנוק אותו למוות. על בסיס זה הואשם המערער ברצח בכוונה תחילה, לפי סעיף 300(א)(2) לחוקר העונשין, ואולם בית המשפט המחוזי החיל את סעיף 34ט(ב) לחוק העונשין, בשל היות המערער שיכור, וקבע כי המשמעות המעשית היא שהעבירה היא הריגה, שהיסוד הנפשי שלה איננו כוונה תחילה אלא אדישות לתוצאה. בהתאם לכך הורשע המערער בהריגה על פי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בשילוב עם סעיף 34ט(ב) לחוק. בית המשפט המחוזי גזר על המערער 12 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור על הכרעת הדין וגזר הדין.

- ע"פ 105/17, 192/17 **ישי זיתוני נ' מ"י וערעור שכנגד** (26.12.2017)- המערער הורשע בעבירת הריגה על פי סעיף 298 לחוק העונשין, בכך ביום 1.2.2015 נפגשו באקראי בנו של המנוח והמערער, בין השניים התפתח סכסוך במסגרתו איים המערער על בנו של המנוח. ברקע לכך יצוין קיומו של סכסוך משפחתי בין המנוח לבין אחיו, חברו של המערער. לאחר שעודכן המנוח בדבר הסכסוך, הוא ביקש מהמערער להיפגש עמו. בסמוך לאחר מכן הצטייד המערער במקל שאורכו מטר ויצא לפגישה. המערער הגיע בריצה למקום שבו המתין לו המנוח ואז הניף את המקל והטיח אותו בעוצמה בצד ימין של ראשו. בהמשך לכך, המנוח נפל על הכביש והמערער נמלט מהמקום כשהמקל בידו. המנוח פונה מן המקום לבית החולים כשהוא מעורפל הכרה, שם חלה הידרדרות במצבו ובהמשך הוא נפטר. בית המשפט המחוזי הטיל על המערער עונש מאסר בפועל של 10 שנים ותשלום פיצוי לילדיו של המנוח בשיעור כולל של 50,000 שקל. בית המשפט העליון דחה את ערעור המערער והתקבל ערעור המדינה כך שעונש המאסר בפועל הועמד על 11 שנות מאסר, והפיצוי הועמד על 258,000 ₪.

- ע"פ 7179/14 **עמית ז'ן-קלוד טוויל נ' מ"י** (22.11.2015)- המערער הורשע על פי הודאתו בעבירת הריגה על פי סעיף 298 לחוק העונשין. בין המנוח לבין המערער שררו יחסי ידידות ונתגלע ביניהם סכסוך, ובגדרו דקר המנוח את המערער בבטנו. בהמשך, ביום 9.12.2005 בשעה 01:00 לערך, בעת שהמנוח חצה רחוב, הבחין בו המערער, שחלף במקום ברכב עם עוד ארבעה מחבריו, והחליט לפגוע בו. לשם כך הורה המערער לנהג הרכב לפנות פניית פרסה ולעצור את הרכב בסמוך למנוח שעמד ושוחח עם ידידתו. המערער ירד מהרכב והלך לעבר המנוח כשהוא אוחז בידו מפתח ברגים לגלגלי רכב העשוי מברזל, ובאמצעותו היכה בחוזקה בראשו של המנוח, כשהוא אדיש לאפשרות גרימת מותו. כתוצאה מהמכה בראשו, נפל המנוח ארצה ואיבד את ההכרה, והמערער המשיך להכותו מספר מכות ברגליו ואז חזר אל הרכב, כשהוא מותיר את המנוח זב דם מראשו. משנכנס לרכב הורה המערער לנהג להימלט מן המקום, ושיתף כי המנוח "מתפרפר". למנוח נגרם שבר בגולגולת, ולאחר שפונה לבית החולים שיבא ועבר מספר ניתוחים הוא נפטר. באישום נוסף הורשע הנאשם על פי הודאתו בשיבוש מהלכי משפט. במסגרת הסדר טיעון הודה המערער בעובדות כתב האישום, והפקיד בקופת בית המשפט סכום פיצוי מוסכם בסך של 200,000 ש"ח למשפחת המנוח. בנוסף, הצדדים הסכימו כי המשיבה תעתור לעונש כולל של 20 שנות מאסר בפועל והמערער יטען טיעון חופשי לעניין העונש. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש הראוי בנסיבות העניין נע בין 16 ל-20 שנות מאסר בפועל, וציין כי אין סיבה לחריגה ממתחם זה, והשית על המערער עונש כולל

של 19 שנות מאסר בפועל, בגין שתי העבירות יחדיו, הכולל הפעלת מאסר על תנאי בן שנה בחופף לעונש, מאסר מותנה ופיצוי בסך של 200,000 ש"ח להורי המנוח. בית המשפט העליון קיבל את הערעור והעמיד את עונשו של המערער על 17 שנות מאסר בפועל בגין שתי העבירות יחדיו, תוך הפעלת עונש המאסר על תנאי בחופף והותיר את שאר רכיבי העונש על כנם.

ע"פ 5617/15 6046/15 6063/15 6340/15 מועתז מריסאת ואח' נ' מ"י וערעור שכנגד - (27.7.2016) - ארבעת המערערים הורשעו בעבירת הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, ובעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק זה. בין משפחת המערערים למשפחת המנוח סכסוך רב שנים שהתעצם לאחר שהמנוח התקין אנטנה סלולרית על גג ביתו, שגררה התנגדות עזה מצד המערערים. ביום שקדם ליום האירוע, ניסו כמה מבני משפחת המערערים להצית באש את האנטנה הסלולרית, תוך שהם מטפסים על גג ביתו של המנוח. בתגובה לכך, רדפו שניים מבניו של המנוח אחר המציתים ודקרו אותם באמצעות סכין. כתוצאה מאירוע זה, אושפז אחד מבני משפחת המערערים, ושניים מבניו של המנוח נעצרו על ידי המשטרה. למחרת המקרה המתואר, הגיעו בשעות הערב המערערים וכמה אנשים נוספים לבית המנוח והחלו להשליך אבנים לעבר הבית והחצר. המנוח והנפגע יצאו מהבית לעבר המקום ממנו הושלכו האבנים, כאשר לפתע הגיחו ממקום מסתור המערערים, יחד עם אנשים נוספים שזהותם לא ידועה, גררו את המנוח לעבר חצר הבית השכן, והחלו להכותו באמצעות נשק קר מסוגים שונים. כתוצאה מהכאות אלה נפטר המנוח. הנפגע, אשר התלווה למנוח, ניסה להגן עליו ולחלצו מידי התוקפים, וכתוצאה מכך הותקף גם הוא ונפגע בכל חלקי גופו ובראשו. עקב כך הוא נזקק לטיפול רפואי שכלל אשפוז, ניתוח ושיקום בבית לוינסטין. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש הראוי לכל הנאשמים, נע בין 4-9 שנים, וגזר על המערערים עונש מאסר בפועל לתקופה של ארבע שנים, מאסר מותנה, ופיצוי בסך של 50,000 ש"ח לטובת משפחת המנוח, וסך של 20,000 ש"ח לפיצוי הנפגע הנוסף. בית המשפט העליון דחה את ערעור המערערים על הכרעת הדין, ביחס לגזר הדין ציין כי עונש מאסר בפועל של ארבע שנים בלבד, אינו הולם את חומרת המעשים ואינו מגשים את העיקרון המנחה אותו התווה המחוקק. **"רחוק מכך. אדם נהרג עקב מעשה המערערים ואחר נפגע קשה. עם זאת, אני נכון להתחשב בשני שיקולים לקולא: האחד, חלופי הזמן; והאחר, שאין זו דרכה של ערכאת הערעור למצות את העונש עד תום."** לאור האמור בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש והעמיד את עונש המאסר בפועל על 6 וחצי שנות מאסר.

ע"פ 6375/11 ישי סגן נ' מ"י (14.8.2014) - המערער הורשע בעבירת הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, וחבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין. בתאריך 08.10.2010 התפתחה קטטה בין: יקיר, שי, שתי בחורות והמנוח, במתחם מועדונים, והחלה תגרת ידיים בין הנוכחים. יקיר השליך כוס משקה אל עבר המנוח והמנוח סטר בתגובה ליקיר. לאחר הסטירה - יקיר רץ לכיוון מתחם המועדונים כשהוא זועק לעזרה. המערער רכב על אופנועו וראה את יקיר קורא לעזרה. המערער הלך בעקבות יקיר אל מקום התגרה, הוריד את הקסדה שהיתה על ראשו וחבט בה בראשו של המנוח. לאחר מכן חבט המערער באמצעות הקסדה אף בראשו של שי. שי נפל ונגרמה לו חבלה קלה במרפקו. המנוח לעומת זאת נפל, נחבל בראשו מהמדרכה ופונה לבית החולים, שם הוא מת מפצעיו כחודש לאחר החבלה. על המערער הושתו בגין עבירות של הריגה וחבלה של ממש - 9 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה, ופיצוי בסך 100,000 ש"ח למשפחת המנוח. בית המשפט העליון דחה את הערעור תוך שציין כי: **"עוצמתה של הטרגדיה האמורה - צריכה לקבל ביטוי בענישה מחמירה, היאה לנסיבות ואשר יש בה כדי להוות תמרור**

אזהרה למי שנוקטים באלימות פראית וסתמית, כגון זו בה קופדו חייו של המנוח.

- ע"פ 8146/09, 8264/09 **אלי אבשלום נ' מ"י וערעור שכנגד** (8.9.2011) - המערער הורשע בעבירת הריגה. המערער בעל עסק לממכר תכשיטים, כחודשיים לפני ה-15.2.2007 הכיר המערער את המנוח, אשר נהג לסייע לו לעיתים, לאחר סגירת העסק, להכניס את דוכני התכשיטים הניצבים מחוץ לחנות פנימה. בין המנוח לבין המערער התגלע סכסוך כספי בשל חוב בסך 400 ₪ שחב המנוח למערער עבור תכשיט שרכש ולא שילם תמורתו. סמוך לשעת חצות ביום 15.2.2007 התקשר המערער למנוח ואמר לו "אני את ה-400 ₪ לא רוצה, אבל תדע לך שאני אזיין אותך". בעקבות אותה שיחה הגיע המנוח לחנות ובין לבין המערער התפתח דין ודברים שבמהלכם תקף המערער את המנוח, והמנוח נאבק בו והתגונן מפניו. במהלך המאבק נפל המנוח על אחד הדוכנים, המערער נטל מוט ברזל והיכה את המנוח בראשו. המנוח, שנפגע באורח חמור, הובהל לבית חולים ובהמשך נפטר מפצעיו. בית המשפט גזר על המערער 12 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי למשפחת המנוח בסך 10,000 ₪. בית המשפט העליון דחה את שני הערעורים.
- בע"פ 1682/12 **ולדימיר גוטליוב נ' מ"י** (7.4.2013) - המערער הורשע בעבירות הריגה, בכך שהיכה את המנוח באגרופ בראשו, באופן שגרם למנוח ליפול ולאבד את הכרתו, ולאחר מכן נקבע מותו של המנוח. נגזרו 10 שנות מאסר, והערעור על חומרת העונש נדחה.
- בע"פ 2772/11 **מימון נחמני נ' מ"י** (21.3.2012) - המערער הורשע בהריגה ונגזרו עליו 8 שנות מאסר, לאחר שכתוצאה מאבנים שהשליך המנוח על המערער אחת האבנים פגעה בראש המנוח והוא נפטר. הערעור נדחה.
- בע"פ 534/14 **פתחי אגבריה נ' מ"י** (7.7.2015) - המערער הורשע בעבירות הריגה והחזקת סכין שלא כדין, כך שעת נהג ברכבו, סטה עם הרכב לכיוון חבורה של ארבעה בחורים שעשתה את דרכה ברגל. בתגובה בעט אחד מהבחורים ברכב. הדבר העלה את חמתו של המערער, שנסע לביתו, חזר עם אביו, שניהם ירדו מהרכב, ולבסוף דקר המערער את המנוח דקירה אחת בחזהו וכתוצאה מכך נגרם מותו. על המערער הוטלו 13 שנות מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופיצוי בסך 100,000 ₪ להורי המנוח. ביהמ"ש העליון דחה את הערעור, תוך שצוין כי המערער לא הביע חרטה. נפסק כי: **"מן המפורסמות הוא כי רף הענישה בעבירות הריגה אינו אחיד, באשר משרעת המקרים והמצבים היא מגוונת וכל מקרה נדון על פי נסיבותיו. התוצאה הקטלנית של האירוע שבפנינו מחייבת ענישה הולמת ומרתיעה תוך מתן ביטוי לערך של קדושת החיים. ח"י המנוח, נער כבן 16, נגדעו לחינם בפרץ סתמי של אלימות. העונש שגזר בית משפט קמא אינו חורג מרף הענישה הנוהג בנסיבות דומות ואינו מצדיק את התערבות ערכאת הערעור."**
- בע"פ 4082/08 **גורוביץ נ' מ"י** (13.1.2011) - המערער זוכה מעבירת רצח והורשע בהריגת חברו, ונגזרו עליו 17 שנות מאסר בפועל ו-3 שנות מאסר על תנאי. המנוח התגורר עם המערער בדירתו ועל רקע עימות בין השניים המערער נטל סכין ודקר את המנוח דקירה שחדרה ללב. המנוח מת מאיבוד דם בעקבות נזק ללבו. הנאשם הורשע גם בשיבוש מהלכי משפט ובידוי ראיות. הערעור התקבל בחלקו, ועונשו של

המערער הופחת ל - 15 שנות מאסר. נפסק כי " **שותפים אנו לחומרה שבה יש לראות נטילה של חיי אדם בנסיבות הריגה; קרי, בפזיזות באשר לתוצאה הקטלנית האפשרית. על כן ראוי מקרה זה לענישה קשה**", אולם הוחלט כי יש ליתן משקל גדול יותר לכך שהמערער חש מאוים לאחר שהותקף על ידי המנוח, גם אם לא היה הדבר בעוצמה שהצדיקה את המעשה, וכן אובדן ראיה - קלטת, וכן הובאה בחשבון החרטה של המערער.

- בע"פ 671/12 **פלוני נ' מ"י** (13.02.2013) - המערער, קטין, הורשע בעבירת הריגה. יומיים לאחר פגישה בין המערער למנוח בה המנוח דחפו בכוח וקילל, המערער וחברו ישבו במסעדה כשבכיסו של המערער סכין, המנוח עבר ברכבו בסמוך, כאשר ראה את המערער עצר את הרכב באמצע הכביש, המנוח וחברו יצאו בריצה אל עבר המערער, המנוח סטר למערער ובעט בו בעוצמה, גם חברו של המנוח סטר למערער, אשר נפל ארצה. בשלב זה, המערער התרומם, שלף את הסכין שנשא עמו, ודקר את המנוח דקירה אחת בפלג גופו השמאלי העליון. לאחר מכן, נמלט המערער מהמקום ואף השליך מעליו את החולצה שלבש ואת הסכין. על המערער נגזר עונש של 12 שנות מאסר, ובערעור הופחת ל - 10 שנים, משיקולי שיקום. כן נפסק פיצוי בסך 75,000 ש"ח.

- בע"פ 6224/11 **נור אבו רומי נ' מ"י** (19.5.2013) - המערער הורשע בעבירת הריגה וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, וזאת לאחר שהמערער דקר את המנוח, שעמו היה מסוכסך הנאשם 3 עקב ויכוח על סיגריות, בבטנו. בהמשך המערער דקר בשוגג אחר וגם לו פצע בירך. על המערער הוטל 14 שנות מאסר. ביהמ"ש העליון ציין כי העונש מצוי ברף העליון של המתחם אך אינו חורג ממנו, והענישה הופחתה ל-12 שנות מאסר. כן הוטל פיצוי בסך 50,000 ₪.

- בע"פ 8172/11 **ילנה ורלין נ' מ"י** (9.4.2014) - המערער הורשעה בעבירת הריגה, וזאת לאחר שדקרה את המנוח בסכין מטבח, דקירה אחת בבית החזה, בנסיבות בהן המנוח שהגיע לביתה החל לתקוף אותה, והוטלו 9 שנות מאסר. ביהמ"ש העליון דחה את הערעור, וצוין כי אף שברקע לדקירה אירע אירוע אלים, אקט הדקירה לא היה חלק בלתי נפרד ממנו. למערער היה עבר פלילי אשר כלל עבירות אלימות ומאסר מותנה בר הפעלה של 4 חודשים שהופעל בחופף.

- בע"פ 6415/11 **אנדרי פולוחין נ' מ"י** (24.12.2012) - המערער זוכה מעבירת רצח והורשע בהריגה. המערער דקר את המנוח דקירות מרובות בחזה ובבטנו, ואלו גרמו ל - 3 פצעי דקירה קטלניים בבית החזה אשר פגעו בליבו ובריאתו של המנוח, ו - 12 פצעי דקירה נוספים בבית החזה ובבטן. כל זאת בהמשך למריבה ביניהם. על המערער הוטלו 9 שנות מאסר והפעלה במצטבר של 8 חודשי מאסר על תנאי, וביהמ"ש העליון דחה את הערעור וציין כי בעבירות הריגה טווח ענישה רחב, ובמקרה זה ובנסיבותיו החמורות אין מדובר בעונש חמור הסוטה ממדיניות הענישה הנהוגה.

הענישה

13. הנאשם יליד 1995, ולחובתו עבר פלילי בעבירות של: תקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים או יותר (2013) ואיומים (2014).

העבר הפלילי כולל עבירות אלימות, והוא נידון בשנת 2014 לחמישה חודשי מאסר בגין עבירת תקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים או יותר.

בעניינו של הנאשם הוגש תסקיר שירות מבחן הסוקר את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם אשר חלקן לא יפורט מפאת צנעת הפרט.

מהתסקיר עולה כי הנאשם, רווק כבן 25, עבד טרם מעצרו הנוכחי בעבודות מזדמנות. הנאשם סיים לדבריו 9 שנות לימוד, שלוו בקשיים לימודיים, ועזב את הלימודים על מנת לסייע בכלכלת הבית.

תוארה משפחת מוצאו של הנאשם, והבעיות האישיות, הרפואיות והכלכליות עימם מתמודדים בני המשפחה.

אשר לצריכת חומרים ממכרים, מסר הנאשם כי הוא שותה משקאות אלכוהוליים וצורך סמים באירועים חברתיים, והדגיש כי, לתפישתו, רוב האוכלוסייה בארץ צורכת סמים מהסוג אותו הוא צורך, ולכן אינו רואה בכך כל בעייתיות. הנאשם מסר כי הוא יכול להפסיק בכוחות עצמו ושלל נזקקות טיפולית בתחום ההתמכרות. שירות המבחן ציין כי ממידע מאבחון קודם שנערך בעניינו של הנאשם, הנאשם תאר אז שימוש קבוע בסמי פיצוציות לצד צריכת אלכוהול ושלל אז כל מודעות לדפוסי התמכרות או רצון וצורך להתערבות בתחום זה, והציג עצמו כמי שיכול להפסיק השימוש בכוחות עצמו.

לאור האמור, העריך שירות המבחן כי ייתכן וקיימת בעייתיות בתחום צריכת חומרים ממכרים יותר מכפי שנכון הנאשם לשתף אותם בה, כאשר הנאשם נוטה לטשטש מידע באשר לדפוסי ותדירות צריכתם.

בהתייחסותו לביצוע העבירה הנוכחית, הודה הנאשם בפני שירות המבחן בביצועה, והתקשה לזכור לעומק את פרטי האירוע ומה הוביל למותו של המנוח, זאת על אף מאמצי שירות המבחן להעמיק עמו את האבחון בהקשר זה.

הנאשם אמר לשירות המבחן כי תקף חזרה את המנוח כהגנה עצמית. כאמור לעיל, לאחר שההגנה העלתה טענות מסוג זה גם בטיעונים לעונש ההגנה חזרה בה מטיעון זה.

הנאשם שיתף כי הכיר את המנוח, כחודשיים טרם מעצרו הנוכחי ממקום מגוריהם, וזאת דרך חברים משותפים, ותיאר את הרקע לסכסוך שהתגלע ביניהם כשבועיים לפני מועד ביצוע העבירה הנוכחית. הנאשם שיתף את שירות המבחן כי כאשר חש פגיעה בכבוד וזלזול מצד האחר הוא עלול להגיב באופן תוקפני ובאימפולסיביות, ללא בחינת השלכות התנהגותו.

הנאשם הביע מוכנות מילולית להשתלב בהליך טיפולי לטיפול בבעיית אלימותו, ואולם שירות המבחן התרשם כי מדובר בהצהרה שנובעת מתוך רצונו לשתף עימם פעולה ולא מתוך הבנה פנימית מעמיקה בנוגע לקשייו ודפוסיו הבעייתיים.

הנאשם שיתף את שירות המבחן בקושי שלו להתמודד עם תוצאות מעשיו, ובקושי הנפשי שחווה ומסר כי מקבל טיפול תרופתי בכלא, אשר לא מסייע לו לרוב. בנוסף סיפר כי הוא מוצף ברגשות קשים, אשר מקשים עליו לעבוד במסגרת הכלא ולתפקד, ומונעים ממנו תחושה של שקט נפשי. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לגלות אמפטיה כלפי הקורבן, ועסוק בעיקר במחירים הקשים שמשלם עקב מעשיו ומצבו הנפשי כיום.

ביחס לביצוע העבירה הנוכחית, שקל שירות המבחן את המחירים שמשלם הנאשם כיום בשל מעצרו ואת הצהרתו המילולית כי מעוניין להשתלב בהליך טיפולי בבעיית אלימותו. לצד זאת לקח בחשבון את חומרת העבירה שביצע

הנאשם, אופייה הפוגעני ותוצאותיה הטרגיות. בנוסף לקח בחשבון את עברו הפלילי שכולל ביצוע עבירות אלימות כלפי האחר, עת חש פגיעה וזלזול ואת הצהרות הנאשם כי במידה וחש תחושות אלו, עלול לפעול בתוקפנות ובאלימות. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מחזיק בתפיסה לפיה רואה בהתנהגות תוקפנית פתרון לגיטימי לפתרון מצבי מתח וקונפליקט בקשר עם האחר. להערכת שירות המבחן, תפיסה זו נובעת מנסיבות חייו של הנאשם.

שירות המבחן שקל את קשייו של הנאשם לבחון את התנהגותו במובן של אחריות אישית וגורמים רגשיים פנימיים שהובילו להתנהגותו האלימה בעבר וכיום סביב ביצוע העבירה הנוכחית. בנוסף לכך שקל את נטייתו של הנאשם לייחס התנהגותו התוקפנית לגורמים חיצוניים לו, ללא בחינה ביקורתית של התנהגותו ובחינת אלטרנטיבות להתנהלותו.

שירות המבחן לקח בחשבון כי הנאשם אינו רואה בעייתיות בצריכת הסמים ורואה בכך בחירה לגיטימית, ואת התרשמותם כי נטייתו של הנאשם לטשטש מידע תוך שמסביר התנהגותו באחר, מעידה על מוכנות נמוכה לערוך שינוי במאפייני תפקודו, וזאת חרף הצהרותיו כי מעוניין להשתלב בהליך טיפולי. בנוסף שקל שירות המבחן את נטייתו של הנאשם להתרכז בעצמו ובמצבו, וקשייו לבטא אמפתיה כלפי האחר. במכלול המתואר, סבור שירות המבחן שקיימת רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות תוקפנית מצדו של הנאשם בעתיד, והמשך דפוסי התנהלות שוליים והתמכרותיים מצדו.

לאור האמור, לאור חומרת העבירה שביצע הנאשם ותוצאותיה הטרגיות, סבור שירות המבחן כי במקרה זה ישנה חשיבות להטלת עונש הרתעתי, בעל מסר לא סלחני לחומרת מעשיו של הנאשם ולתוצאותיהם הקשות, והמליץ על הטלת עונש מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ופיצוי כספי.

14. מטעם הנאשם הוגשו בראיות לעונש חוות דעת פסיכולוגית מיום 28.7.20 (נ/1) שהגשתה כאמור הותרה בכפוף לכך שלא תשמש באופן כלשהו ביחס לטענה כלשהי הקשורה לנסיבות ביצוע העבירה. חוות הדעת מתארת מצב נפשי מורכב וקשיים נפשיים של הנאשם, וחווית פוסט טראומה מהאירוע.

כן הוגש סיכום בדיקת פסיכיאטר מיום 11.6.20 (נ/2) במסגרתו צוין כי בבדיקה ללא עדות למצב פסיכופיזי או אפקטיבי פעיל, ללא עדות למסוכנות פיזית ומידית, מתוארים סימפטומים של פוסט טראומה, והומלץ על טיפול תרופתי.

הוגש מכתב ממעסיקו לשעבר של הנאשם מיום 3.9.20 (נ/3) שם צוין כי במהלך תקופת עבודתו, ביצע הנאשם את תפקידו כראוי וללא בעיות משמעת, היה עובד אמין, אחראי ואהוד על שאר חברי הצוות.

מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם עולה כי הנאשם הינו צעיר, רווק, הודה בביצוע העבירה. שירות המבחן סבור כי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות תוקפנית מצדו של הנאשם בעתיד, והמשך דפוסי התנהלות שוליים והתמכרותיים מצדו וצוין כי במקרה זה ישנה חשיבות להטלת עונש הרתעתי, בעל מסר לא סלחני לחומרת מעשיו של הנאשם ולתוצאות הקשות, והמליץ על הטלת עונש מאסר בפועל על הנאשם, לצד מאסר מותנה ופיצוי כספי.

בנוסף לנאשם עבר פלילי הכולל עבירות אלימות, והוא נידון בשנת 2014 לחמישה חודשי מאסר בגין עבירת תקיפה וחבלה ממשית.

מנגד מעלה תסקיר שירות המבחן נסיבות אישיות לנאשם שאינן פשוטות וגם לכך ניתן משקל.

במעשה הקשה גרם הנאשם למותו של המנוח. ותוצאתו של האירוע הינה קשה ביותר, אשר לה תוצאות קשות נלוות,

דוגמת הפגיעה במשפחת הנאשם כמתואר בתסקיר נפגע העבירה.

15. ההסכמה העונשית הינה לטווח שהרף העליון בו כולל מאסר בפועל למשך 9 שנות מאסר.

לאור חומרת העבירה וחומרת נסיבות ביצועה, סבורני כי הרף העליון של הענישה בטווח המוסכם, אינו מחמיר עם הנאשם אל מול הנסיבות החמורות של ביצוע העבירה על ידו.

הפגיעה שפגע הנאשם בערך המוגן הראשון במעלה צריכה לקבל ביטוי בענישה.

מעשי הנאשם, פגיעותיו האלימות, החוזרות ונשנות במנוח, באלימות קשה הכוללת אלימות בידיו ובאמצעות אבנים וכסא, גם כאשר המנוח שרוע על הרצפה, ותוך שהנאשם חוזר שוב ושוב לאלימות קשה כלפי המנוח, כאשר אחרים מנסים להפריד, וכאשר בכמה וכמה נקודות באירוע ניתן היה להפסיקו, כל אלו מביאים לתמונה של נסיבות קשות וחמורות של ביצוע אלימות קשה ע"י הנאשם. אלימות אשר גרמה למותו של המנוח.

הנאשם לא שעה לבקשות של אחרים ולנסיבותיהם להפריד, וחזר שוב ושוב להכות במנוח.

מצאתי לנכון להדגיש זאת, הואיל וההגנה טענה למשקל רב מאוד של האשם התורם של המנוח, והשתלשלות הענינים האמורה שוללת את המשקל הרב הנתען לאשם תורם זה.

האשם התורם קיים, ויש לתת לו משקל, אך סבורני כי הרף העליון של טווח הענישה המוסכם מגלם את השיקולים לקולא, לרבות את אותו אשם תורם.

לאור האמור, אני סבור כי הרף העליון בהסכמה העונשית אליה הגיעו הצדדים, היינו 9 שנות מאסר, משקף מענה עונשי ראוי לאלימות הקשה אשר הנאשם נקט כלפי המנוח, ולתוצאה הקשה של אלימות זו, גרימת מותו של המנוח.

לצד זאת, אני מוצא מקום לתת משקל מסויים לנסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שעולות מהתסקיר, כמו גם מחוות הדעת הפסיכולוגית, ולמצבו הנפשי של הנאשם העולה מחוו"ד זו. ההתרשמות הינה מחרטה של הנאשם על מעשיו, ולאלו אני מוצא מקום ליתן משקל כך שהענישה תהא פחותה מהרף העליון של הטווח. זאת הגם שבנסיבות מקרה זה אין ברף העליון האמור כדי החמרה במענה העונשי הראוי.

ביחס לפיצוי, הוסכם בין הצדדים כי הנאשם ישלם למשפחת המנוח 30,000 ₪ ב-30 תשלומים חודשיים. לאור הפיצוי ומצבו הכלכלי הנתען של הנאשם, הקנס שיושת יהיה נמוך.

16. לאור כל האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 8 שנים. תקופת מאסרו תחושב מיום תחילת מעצרו ה- 24.4.19.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על כל עבירת אלימות מסוג פשע.

עמוד 24

קנס - קנס בסך 5,000 ש"ח או מאסר למשך 20 יום תחתיו; הקנס ישולם ב- 20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם בתוך 60 יום מהיום ויתר התשלומים מידי 30 יום לאחר מכן.

פיצוי - הנאשם ישלם למשפחת המנוח פיצוי בסך 30,000 ש"ח. הפיצוי ישולם ב-30 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם בתוך 30 יום מהיום ויתר התשלומים מידי 30 יום לאחר מכן. התשלום יבוצע לקופת בית המשפט, וממנה יועבר למשפחת המנוח על פי פרטים שימסרו ב"כ המאשימה למזכירות.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ג' חשוון תשפ"א, 21/10/2020 במעמד הנוכחים.

יואל עדן, שופט

הוקלדעלידיחנהפלקר